

ЪРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ ОЧАКВАНЕ

Превод от английски: Димитри Иванов, 1982

chitanka.info

Когато влезе в стаята да затвори прозорците, ние още лежахме в леглото и аз веднага разбрах, че не му е добре. Целият трепереше, лицето му беше бледо, ходеше бавно, сякаш всяко движение му причинява болка.

— Какво ти е, Schatz^[1]?

— Боли ме главата.

— По-добре си легни.

— Не, добре съм.

— Легни си. Щом се облека, ще дойда при тебе.

Но когато слязох долу, деветгодишният ми син седеше облечен до камината и изглеждаше много болен и нещастен. Пипнах челото му и разбрах, че има треска.

— Легни си — казах, — болен си.

— Нищо ми няма — отвърна той.

Докторът дойде и премери температурата на момчето.

— Колко е? — попитах аз.

— Сто и две.

Докторът остави три вида лекарства в разноцветни капсули и даде указания как да се вземат. Едното беше за температурата, второто разслабително и третото за намаляване на киселинността. Бацилите на инфлуенцата виреят само в кисела среда, поясни докторът. Той, изглежда, знаеше всичко за инфлуенцата и каза, че нямало място за безпокойство, ако температурата не се качи над сто и четири градуса. Простудната епидемия била лека и нямало опасност, стига да се избегнела пневмония.

Върнах се в стаята, записах температурата и отбелязах часовете, в които трябваше да се вземат хапчетата.

— Искаш ли да ти почета?

— Добре. Щом искаш — каза момчето.

Лицето му беше много бледо и под очите си имаше тъмни кръгове. Лежеше съвсем неподвижно в леглото, безучастно към онова, което се вършеше около него.

Зачетох на глас „Разкази за пиратите“ от Хауърд Пайл, но видях, че не слуша.

— Как се чувствуваш, Schatz? — попитах го аз.

— Засега все така — каза той.

Седях до края на леглото, четях на себе си и чаках да стане време за второто хапче. Естествено беше да заспи, но когато откъснах очи от книгата, видях го да гледа някак много странно крака на леглото.

— Защо не се опиташ да заспиш? Ще те събудя за лекарството.

— По-добре е да съм буден. След малко той каза: — Ако ти е неприятно, не стой тука, татко.

— Не ми е неприятно.

— Искам да кажа, не стой, ако после ще ти бъде неприятно.

Помислих, че може би бълнува и след като в единадесет часа му дадох предписаните лекарства, излязох от стаята.

Денят бе ясен и студен навалилата суграшица бе замръзнала и голите дървета, нарязаните храсти, тревата и голата земя изглеждаха като лакирани. Взех младия ирландски сетър и тръгнах да се поразходя по пътя и край замръзналата рекичка, но по гладката повърхност не можеше нито да се стои, нито да се върви; моето червено куче се хлъзгаше, а аз на два пъти здравата се изтърсих, като единия път изпуснах пушката си и трябваше да я гоня по леда.

Изпод високия глинест бряг, с провиснали над реката шубраци, дигнахме ято пъдпъдъци и аз убих два, преди ятото да изчезне от погледа ми зад брега. Част от ятото накаца по дърветата, но повечето птици се изпокриха в гъсталака и за да се вдигнат отново, трябваше няколко пъти да скачам върху заледените купища храсти. Пъдпъдъците излитаха, когато аз все още несигурно се крепях върху пружинирация заледен шубрак и ми беше трудно да стрелям, но убих още два, пет не улучих и си тръгнах доволен, че съм открил ятото толкова близо до къщи, щастлив, че остана достатъчно лов и за друг ден.

В къщи ми казаха, че момчето отказало да пусне когото и да било в стаята.

— Не влизайте — казало то. — Не искам и вие да се заразите.

Влязох при него и го намерих в същото положение, с бледо лице и страни, зачервени от треската, впило поглед в крака на леглото.

Премерих му температурата.

— Колко е?

— Около сто — казах аз. Беше сто и две и четири десети.

— А беше сто и две — каза то.

— Кой ти каза?

— Докторът.

— Температурата не е висока — успокоих го. — Няма защо да се тревожиш.

— Не се тревожа — отвърна то. — Но не мога и да не мисля.

— А ти не мисли — казах аз. — Почивай си.

— Почивам си — каза то, като гледаше право пред себе си. Явно някаква мисъл го измъчваше.

— Вземи лекарството и пийни вода.

— Мислиш ли, че ще помогне?

— Разбира се, че ще помогне.

Аз седнах до кревата, отворих книгата за пиратите и започнах да чета, но спрех, защото то не слушаше.

— Според тебе в колко часа ще умра? — попита то.

— Какво?

— Колко още ми остава да живея?

— Що за глупост. Ти няма да умреш.

— Не. Ще умра. Чух, като каза сто и два градуса.

— Никой не умира от сто и два градуса температура. Не говори глупости.

— Знам, че умират. Във Франция децата от училището ми казаха, че човек умира при четиридесет и четири градуса. Аз имам сто и два.

То цял ден беше чакало да умре, от девет часа сутринта.

— Бедно момче — казах аз. — Мое бедно момче. Това е също като с милите и километрите. Няма да умреш. Този термометър е различен. На оня термометър нормалната температура е тридесет и седем. На този тя е деветдесет и осем.

— Сигурен ли си?

— Напълно — казах аз. — Също като милите и километрите. Когато карахме със седемдесет мили в час, нали знаеш на колко километра се равнява това.

— А! — каза то.

И още дълго продължи да гледа втренчено в крака на леглото. Най-после напрежението му премина, но на следващия ден се чувствуваше разкиснато и лесно плачеше и за най-дребните неща.

[1] Скъпи (нем.). ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.